

Doksy po devětadvacáté aneb něco za něco.

Je poslední květnový čtvrtek roku 2011 a v kalendáři mnoha závodivých cyklistů je poznámka – „Doksy“. Nakonec je jich 172 a před teplárnou v Hovorčovicích je pořádné hemžení. Jelikož pámbíček má Doksy rád, je nádherně letně, dříve tak bývalo vždy šest let, pak rok mokro a zase 6 parádních, zkrátka sedmiletky jak vyšité. Jenže i počasí začíná trpět civilizační chorobou a v posledních sedmi letech bylo sychravo už minimálně dvakrát. Letos paráda, dokonce i vítr je s námi.

Abych nebyl pořád jen kladný – chvíli před startem nám začíná být pořádně horko. V určenou hodinu chybí Policie Praha východ, začínáme šít nouzový scénář, křižovatka v Měšicích se musí zajistit. Presentace zakončena, sedám s dámami rozhořími do auta, přesunout se před balík, pronést povinné (leč marné, marné) poučení, jak nám předpisy dovolují pohybovat se po silnicích, obléknout do svijanského dresu vedoucího borce mladých a pak zatroubit a odstartovat. Jenže ouha, cesta před balík je zatarasena doprovodnými auty závodníků, navíc nákladák ze stavby a nikomu se nechce uhýbat. Vystoupím a rozčiluji se do megafonu, že se neodstartuje, dokud nás nepustí před balík. Jde to pomalu, čas letí, ale sunu se kupředu.

Abych nebyl zas pořád negativní – před balíkem stojí policejní auto, sláva! Na oblékání svijanského dresu není ani pomyslení, stejně tu vedoucí borec není, pár povinných slov před závodníky, mezitím kolegyne rozhodčí domlouvá spolupráci s policií, a je čas troubit.

Teď je čas zmínit se o policii. Práce všech tří územních složek byla prostě vynikající, často udělali daleko víc, než by měli (viz závory – o tom později). Jak to kontrastuje s postojem jejich kolegů v Berouně, Příbrami a P – západ, kteří se letos pasovali do role hrobařů cyklistických závodů. A přitom je to jeden kraj, jeden krajský náčelník. My s tím zatím moc dělat nemůžeme, jen být nadšení, že na severovýchod od Prahy nám ještě pomáhají a chrání.

Zatroubím, mačkáme stopky, nasazují obvyklou postartovní rychlost. Nestačím se divit. Pořád mám na kufru nalepené nejméně dva závodníky. Problikávám policejní vůz, co perfektně čistí silnici před námi a přidávám a přidávám. Ty šílence mám na kufru pořád. Až když valím sedmdesátkou, získávám náskok pár metrů. Hoši mi chtějí ušetřit benzín – oznamuji dámám, dnes si na trojku, natož na dvojku moc nezaježdíme. Oči stále na zpětném zrcátku, jak chvilku polevím, už je mám málem v kufru. Stopka v Měšicích vyčištěná, jedeme hladce dál. Pak dvě zajímavé situace. Za Mratínem dojíždíme autoškolu, policejní siréna ji tak vyděsila, že zastavuje při krajnici, jenže proti jede auto a také zastavuje. To bude maso, pomyslím si, když vidím, kolik místa nám nechali. Ale za mnou nejedou žádná ořezávátka. Sice jsme zmírnili na čtyřicet, had se bez velkých problémů protáhnul tím okem jehly. Podruhé to samé v Kostelci, to už nás vedl mělnický vůz, na odbočce doleva stojí auta, další jedou proti, zas ta štěrbina k prokličkování. I tady se to podařilo.

Pak to přišlo, něco za něco. Perfektní počasí, perfektní práce policie, rána přichází odjinud, než jsme čekali. Závory před Všetaty dole, už pěkná řádka aut, policista nás přivádí až k přejezdu. Všichni zastavujeme. Přejede první vlak, připraveni vyrazit, červená bliká dál. Asi pojede další. Jel až za deset minut. To už žhavím mobila ředitelce závodu, že trčíme u závor, ať dělá cokoli, aby se balíky nesjely. S policistou domlouvám, aby kolegovi oznámil totéž, že mají zůstat za kolonou aut, nikoho z cyklistů nepouštět před sebe. Když přešel druhý vlak a červená bliká dál, rozhlížím se na kolejích, zda se blíží další. Nic. Potichu policistovi navrhuji, jestli by nás za jeho dozoru nepustil za závory. V žádném případě – odpověděl. Pak telefonoval a telefonoval a vysílačkoval, když projel třetí vlak a pořád nic, postavil se na koleje a pokynul nám, ať jedeme, že nás pak předjede a povede dál. To už uplynulo dvacet minut, tak jsme opět zmáčkli stopky a jelo se dál. A jak se jelo. Nevím, jak to řešili v druhém balíku, stejně, kdyby vyrazili chvilku za námi, neměli šanci. Dlouhým čekáním na slunci rozpálené svaly nadržených borců rozkmitaly pedály a na tachometru opět šedesát. Čištění cesty teď bylo na nás, protijedoucí nás moc nebrali, ale závodníci za námi to zvládli. Hlavně se co nejdříve zbavit těch, co už

před závorami byli v tabáku a odpárat co nejvíc zoufalců, co si dělali naděje, že uvisí...V serpentýně v Čechelicích nás smykem předjel policista a pak byla chvílka na zvolnění. Jen chvílka, protože následuje sjezd do Byšic a zase závory. Všichni v autě jsme se modlili, ať nejdou dolů. Vyšlo nám to, druhému balíku ne. Takže startovní odstup deseti minut se tam určitě naplnil.

Na mladoboleslavskou vjel ještě docela velký balík. Už byl čas i registrovat, kdo tahá špici, často tam byl Jirka Ježek a borec v černých ponožkách (až o hodně později jsme zjistili, že svou přítomností nás poctil bývalý profík Jan Hruška). Ani tady asi nebyl vítr tak nepřátelský, jako jindy, jelo se hodně rychle a Terezín nebyl přes celou šířku. Na odbočce na Řepín jsme viděli, že vražedné tempo odpáralo hodně závodníků a další separace bude v Řepíně. První balík zde nemusel na Ottisově vrchařské prémii spurtovat o pytle cementu, ty byly určeny staříkům.. Když už jsem to zmínil, uvádím pořadí Ottisovy prémie: 1.Kubín, 2.Krajčík, 3.Krajník, 4.Hrachovina, 5.Derfl.

Je možné, že už za Řepínem se zformovala vedoucí patnáctka, ve zpětném zrcátku mi připadalo, že je jich více. Ani v Kokořínském údolí čelo nezpomalilo, až chvílku před Rájem trochu taktizování a tempo slábne. Nicméně pod Romanovem už je na čele jen ta patnáctka a po pár desítkách metrů je jasné, že st.č. 93 na nikoho nepočká. Na vrcholu stoupání, na Vitáčkově horské prémii byl už s náskokem první Hruška, 2.Jirka Ježek a 3.Jakub Svoboda. Stará pravda, že na Romanově se láme chleba se opět potvrdila, za osamoceným Hruškou šlapala šestice borců, kde byli tři vítězové Doksů, Zahrádka, Krupička a Jakub Svoboda, s nimi loňský smolař V.Holub, Jirka Ježek a Libor Janoušek. To už jsem ale nemohl registrovat, jeli jsme před vedoucím borcem, za Lobčí se zdálo, že by rád někoho ke spolupráci, příliš často se ohlížel, jenže v dohledu nikdo a jak za to vzal za Nosálovem, to bylo něco, co jsem zatím nezažil. V Nosálově závod přebrali policisté z České Lípy a já měl upalovat do cíle. To jsem udělal, jenže v padáku lesem jsem najednou měl těsně za sebou policejní vůz a ať jsem jel co to dalo, pořád byli nalepení. A na nich vedoucí borec. Poprvé jsem si uvědomil, že to nebude jen nějaký vymakaný amatér. Při vči úctě k Vitáčkovi, Svobodovi, Chládkovi a dalším skvělým amatérům, tenhle styl jízdy z kopce naznačoval, že existuje něco, co je o kus výš, než jsem dosud poznal, co v TV přenosech z velkých závodů vypadá normálně, když chybí srovnání, jak bychom to jeli my. Pak mi v cíli řekl – ti policajti ze mně byli pěkně vyvalení, jak jsem byl pořád za nima. Asi si nevšimnul, že daleko vyvalenější jsem byl já, jak mne ti policisté tlačili do šílené rychlosti v serpentýnách. To jsem pořád nevěděl o koho jde. Pro neznalé: V cíli vnímám jen startovní čísla a to, v jakém pořadí dojeli, startovní listiny jsou u počítače, kdo vyhrál Doksy se dozvídám obvykle až při vyhlásování na terase. Když vyhrál Jirka Chyba potřetí, počtvrté, to se dalo poznat, tohle byl na Doksech nováček.

V cíli jsme akorát stačili nainstalovat cílovou kameru, konstatovat, že jsem zapomněl vzít kužely pro koridor (to můžeš mít na triku přes sto uspořádaných závodů, stejně vždy na něco zapomeneš), ani policisté je s sebou neměli, takže spoléhat na loňské označení koridoru na silnici a odsoudit nebohou Danielu Kunzovou k běhání za každým nazachyceným....

O vítězi letošních Doksů bylo rozhodnuto- Jan Hruška jedoucí za team CykloPORG, po minutě a šesti vteřinách dospurtovala šestice borců, kde dominovali minulí vítězové závodu – Krupička, Zahrádka, J. Svoboda. Trocha nostalgie - se stejným náskokem jsem vyhrál historicky první Doksy, s tím rozdílem, že tento náskok jsem si vytvořil během posledních osmi km. Samozřejmě – je to rozdíl několika tříd níž, ale byli jsme tenkrát všichni přibližně stejné výkonnosti a na stejně bídných bicyklech. Nicméně to svědčí o tom, že stíhači za Hruškou se nijak neflákali. Až o další dvě a půl minuty později dovedl do cíle osmičku borců sponzor závodu, Standa Derfl. Na další závodníky se čekalo delší dobu, tak jsem opravdu jen okrajově, letmo zaznamenal, že jednomu z dojetých ostatní dost ostře vytýkají nebezpečné chování ve skupině. Shodou okolností to byl borec, co zmeškal presentaci a hlásil se mi do závodu až při dlouhém stání u závor. Jak pravil – budu tak patnáctý – přesně tak se stalo. Ale mezi spolujezdcí si žádné přátele neudělal. Pak dojížděly dvojčky, trojice, ještě jedna větší skupina, kde na 23. místě dojel další z někdejších vítězů Pavel Mráček.

Do cíle se potom přiřítíl majáček vodícího vozu zralého balíku, jen zabrzdil, vyskočila ředitelka závodu Jarmila Zárybnická a hlásila mi dva hříšníky pro diskvalifikaci. Nebyl čas to vnímat, k cíli spurtovalo čelo zralých. Opět stará pravda, přivezeš-li si do závěrečného spurtu, byť do mírného kopce, Toma Vitáčka, je vymalováno. Soupeře odpáral už takových třicet metrů před metou a v pohodě jásal. Na 2.místě dospurtoval V.Paudera, o galusku před dalším byl třetí Petr Svoboda. O jeho umístění se vedly dlouhé spory u počítače na terase před vyhlášením. My v cíli i koridor jsme jej uvedli na 4.místě, on trval na tom, že soupeř ho předjel až za čarou. Záznam cílové kamery mu v tom dal za pravdu.

Jak je důležité přečíst si propozice a také cedule na presentaci se ukázalo při dojezdu další třináctičlenné skupiny. Odeřvat za dvě vteřiny 13 čísel a také je zapsat, je prakticky nemožné, v koridu, byť nedobře značeném se nikdo nezastavoval a startovní čísla byla mnohdy tak špatně umístěná, že je nebylo možné identifikovat ani ze záznamu cílové kamery. Závod není jen o tom dobře si to odjet, ale před startem věnovat chvilku času i tomu, abych byl dobře identifikovatelný. Dva borce z této skupiny nebylo možno určit ani z jednoho zdroje. Dost jezdců dojíždělo na prázdných kolech, velice žehrali na stav silnic. Jenže co by to bylo za jarní klasiku, kdyby se jelo jen po perfektním povrchu. A tady je ten nejzákladnější úsek necelé dva km před cílem, to už se dá i dojít pěšky a třeba bos. Také toto patří k Doksům a fajnovky je víckrát nejedou...

Když chybělo ze záznamu závěrečného auta nejstaršího účastníka akce, už pár let pouze pořadatele, jedenaosmdesátiletého Bohouše Cirkovského (mnozí ho pamatujete ještě jako závodníka, bez Doksů nemůže zkrátka být) jen pět cyklistů, přesouvám se na terasu kempu Bílý kámen v Doksech. Příprava prostoru k vyhlášení, sponzorské tabule, ceny a spousta dalšího. Uvnitř nažhavený počítač, dohledávají se nezachycení borci, Svobodovy protesty, zkrátka vyhlášení se poměrně opožděje. To také patří k Doksům. Aspoň se stačí ubytovat nocující, ostatní navečeřet, popít něco moku. Kdo vyhrál 29. Doksy vím, jen mi stále jaksi nedochází, kdo to je. Po dojezdu mi chvíli vysvětloval, proč nemůže zůstat na vyhlášení, že jej na stupních zastoupí šéf týmu, Václav Klaus. Jak jsem už psal, při dojezdech je těžké něco plně vnímat. Václav Klaus jej sice při vyhlášení zastoupil, jenže když už vím, kdo nám přijel vyhrát Doksy (že by nevyhrál si nemohl myslet ani on sám), nemůžu se nezmínit o jiném vítězi závodu a jeho přístupu k závodu. Jirka Chyba, když Doksy vyhrál a potřeboval dojet do Prahy pro auto, aby se s Jirkou Ježkem dostali zpět, v cíli se otočil a odjel do Prahy, jenže na vyhlášení už byl zpět v Doksech a vystoupil na bednu. U bývalého profesionála předpokládám, že za svou kariéru musel dokonale vědět, co je to vyhrát závod a pak se nedostavit na vyhlášení. Jak jsem jeho jízdu na trase obdivoval, pak se nemohu zbavit pocitu, že při jeho jméne v české cyklistice, by neměl, třeba nechtěně, takto dávat najevo, že vyhrál jakýsi pouťák, že ho odjede, přestože ví, že se nemůže zdržet na vyhlášení- však oni to nějak zkousnou...Proto přece Doksy neděláme devětadvacet let, s paní Zárybnickou je časem udělali „open“, ale ne proto, aby přijela hvězda, vyhrála a jen tak nezúčastněně zas odjela. Stačí si na webu různých klubů přečíst reakce mladých amatérů, jejich pocity ze závodění s takovým борcem. Jenže my přesto chceme zůstat „open“, ať k nám jezdí hvězdy, mají-li chuť zazávodit si s amatéry a hobíky, ale ctít tradici, jméno závodu, by mělo být samozřejmostí.

Abych nebyl pořád zas jen kritický, uvedu, jak se sluší, přehled těch nejlepších v jednotlivých kategoriích. Junior letos nejel žádný, v nejmladší kategorii vlčáků vyhrál Martin Krupička před Václavem Holubem, v další skupině třetí Tomáš Hrůza. Kategorii mazáků (třicátníků) zároveň i celý závod vyhrál v traťovém rekordu (1:55:58 hod) již zmiňovaný Jan Hruška před Petrem Zahrádkou a Jakubem Svobodou, všichni v čase pod dvě hodiny. Ostatně letos čas pod dvě hodiny zajelo 15 borců! Nebylo to jen příznivým větrem, velký podíl na tom mělo i účinkování letošní hvězdy pelotonu. Druhý balík přivedl do cíle suverénní Tom Vitáček, vítěz kategorie veteránů (čtyřicátníků), kousek za ním zůstali druhý Vlad. Paudera a třetí Petr Svoboda, všichni v čase 2:10:25 hod. Ve stejné skupině s nimi dojel vítěz kategorie ctihodných (padesátníků) Vlastimil Holub. O dvě minuty později dojeli druhý Ladislav Vlček a třetí Ladislav Novotný. Kategorii staříků šedesátníků vyhrál podle očekávání Igor

Kubín, druhý Josef Krajčik a třetí Vašek Hrachovina na něj ztratili více než deset minut. Mezi ženami kralovala Hana Doležalová ve skvělém čase 2:14:58, druhá Alena Mikšovská byla o trochu pomalejší, stejně jako třetí Lenka Bartošová.

Všechny tyto cyklistky a cyklisty jsme večer na terase vyhlašovali, na řadu pak přišly pro Doksy specifická ocenění – podle ročníku závodu 29. místo v mladém i zralém balíku. Bohužel ani Pavel Veselý ani Stanislav Příbyl na vyhlášení nepočkali, jejich poměrně hodnotné ceny tedy putují do dalšího závodu. Dokonce ani trasou závodu nejdéle se kochající závodník, sám otec závodu Michal Kokta, donucen okolnostmi, těsně před svým oceněním odcestoval (kdeže loňské sněhy jsou – vždy býval veselícím se a nocujícím účastníkem). To nejhmotnější cyklista pelotonu, Petr Kubíček s radostí převzal vysoce kalorickou cenu (váha při přenosu do prostoru cíle upadla, přestala fungovat, ale pohled mezi přítomné cyklisty hovořil jasně, kdo je nejtěžší) a veselil se s hrstkou pravých „doksáků“ dlouho do noci. Ubývá nás, ubývá, to veselí neubývá, jen nás je čím dál méně, co řešíme palčivé problémy naší cyklistiky při moku do nad-rána... Víím, doba je zlá, je třeba hákovat, aby bylo na poměrně drahého koníčka. Stejně budu dál tvrdit, že kdo tu nenocoval, zná Doksy jen z poloviny...

Nakonec malá rekapitulace, hra čísel – v pelotonu jasně dominovala oranžová, 20 Vinohradských šlapek proti 14 z pořádajícího CKKV Praha. Bohužel ani jedna účast na bedně. Třetí nejpočetnější tým – Varta Sokol Kr. Dvůr s osmi účastníky vydoloval tři místa na bedně, další sedmičlenné týmy Kola Derfl a SOS také vyšly naprázdno. Šest borců reprezentovalo Bike Mšeno a Sokol Veltěž, bez účasti na bedně. Nejúspěšnějším týmem se tak jeví Ski Paudera – s jedním prvním a jedním druhým místem. Dvě druhá místa patří teamu Vetas Kralupy. Nelze opomenout Viessmann team, když jeho jediný borec vyhrál zralý balík. Nad úspěchem týmu CykloPORG trochu krčím rameny, celkový vítěz nejspíš není jejich kmenový člen, leč reprezentoval jej a byl z pěti startujících nejúspěšnější.

Máme tedy za sebou devětadvacáté Doksy, tradičně hojně navštívené a pořadatelsky zvládnuté, začaly se blížit jubilejní třicáté, už přemýšlíme, jaké lahůdky pro to jubileum přichystat. A doufáme, že Policie na území celé trasy závodu nám zůstane nakloněna a Doksy se pojedou. Píši to po poznacích ze žádostí o povolení závodu Brdský švih, kde příslušné policejní inspektoráty nastolily takové podmínky, že pořádat tam cyklistické závody je zcela nereálné. Tím vlastně vyhlašuji, že letošní Brdský švih se nejede. Děkujeme vám všem za účast, sponzorům za přízeň a na dalším pohárovém závodě, časovce do kopce naviděnou.

VLK